

ความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยแบบจอมปลอม (False sense of security)

จากสถานการณ์แพร่ระบาดของเชื้อโรคโควิด-19 เราทุกคนต้องเผชิญกับความเปราะบางในระบบการผลิตอาหารบนยุคโลกาภิวัตน์ ที่ขึ้นกับห่วงโซ่อุปทานและกลุ่มแรงงานย้ายถิ่นจากทั่วโลกมาเป็นเวลานาน ผลความเปราะบางจากการหยุดชะงักของห่วงโซ่อุปทานที่เห็นได้ชัด คือ การที่ต้องต่อแถวยาวๆ ในห้างสรรพสินค้า การกักตุนอาหาร การคัดแยกและฆ่าแหล่งเนื้อสัตว์จากปศุสัตว์ ผู้คนสูญเสียหน้าที่การงานและมีความไม่มั่นคงด้านอาหารเพิ่มขึ้น

สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นได้อย่างไร แม้ว่าอาหารจะเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ แต่ตลาดโลกที่ถูกครอบงำโดยกลุ่มองค์กรที่ทรงอำนาจ คอยกำหนดว่าอาหารประเภทใดจะผลิตที่ไหน ผลิต หรือ จัดจำหน่ายอย่างไร เหล่านี้คือความไม่สมดุลกันของการถือครองอำนาจระหว่างเกษตรกรรายย่อยและผู้บริโภค และการที่ธุรกิจการเกษตรและบริษัทอาหารขนาดใหญ่ทุ่มลงทุนในที่ดินการเกษตรและอุตสาหกรรมการแปรรูปอาหาร ก่อให้เกิดปัญหาการล้มหายตายจากของผู้ผลิตและเกษตรกรรายย่อย

เมื่อเรารับประทานอาหาร ทุกอย่างที่เราบริโภคล้วนขึ้นอยู่กับความตั้งใจของผู้ผลิตรายใหญ่ทั้งสิ้น หนึ่งว่า การจัดจำหน่ายอาหารนั้นถูกตั้งบนพื้นฐานของสิ่งที่ทำให้เกิดผลกำไรสูงสุด ไม่ใช่เพื่อให้ทุกคนได้รับประทานอาหารที่ดีต่อสุขภาพได้รับสารอาหารครบถ้วนส่วนแต่อย่างใด โดยแนวคิดของการ "ทำกำไร" เปรียบเสมือนการมี "ประสิทธิภาพในการผลิต" เช่น อาหารที่ปลูกได้ง่ายในยุโรปอย่างแอปเปิล สามารถถูกจัดส่งตรงข้ามน้ำข้ามทะเลไปสู่ผู้บริโภคทั่วโลกได้ หรือพื้นที่ป่าไม้ ไม่ว่าจะแอมะซอน (the Amazon) หรือระบบนิเวศอื่นๆ ก็ถูกรุกรานเพื่อใช้เป็นพื้นที่สำหรับอุตสาหกรรมเนื้อสัตว์ได้ เช่นเดียวกับพืชเพื่อการบริโภคอย่างถั่วเหลืองและน้ำมันปาล์ม ก็ถูกนำมาใช้เพื่อเลี้ยงสัตว์ในฟาร์มอุตสาหกรรมของยุโรป รวมถึงใช้เพื่อเป็นเชื้อเพลิงในรถยนต์ที่เราขับกันในปัจจุบัน

เราไม่ควรละเลยความไม่สมเหตุสมผลของระบบการผลิตอาหารนี้ การแพร่ระบาดของเชื้อโรคโควิด-19 ไม่ใช่อุบัติการณ์ที่ไม่เคยเกิดขึ้น ยกตัวอย่างการระบาดล่าสุดของโรคที่ติดเชื้อมาจากสัตว์สู่คน เช่น ซาร์ส (SARS), H1N1 (ไข้หวัดหมู), ไข้หวัดนก หรือ อีโบล่า (Ebola) โรคเหล่านี้เกิดจากไวรัสที่ฟักตัวมาจากการที่มนุษย์ทำลายธรรมชาติทั้งสิ้น ซึ่งล้วนเชื่อมโยงกับการที่เราบริโภคเนื้อสัตว์และผลิตภัณฑ์จากนมที่มีราคาถูกเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อันเป็นการเร่งเพิ่มความต้องการพึ่งพาระบบการค้าทั่วโลกและอุตสาหกรรมฟาร์มที่มากขึ้นไปอีก

ในข่าวร้ายก็ยังมีข่าวดีเสมอ วิฤตการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อโรคโควิด-19 ทำให้เราได้หันกลับมาพิจารณากันใหม่ว่า สิ่งที่เราผลิตและบริโภคนั้นได้มาจากที่ไหน ได้

มาอย่างไร และแนวคิดสำหรับการค้าเสรีที่ว่า "ยิ่งผลิตเพื่อการค้ามาก ยิ่งได้มาก" จะไม่เป็นจริงอีกต่อไป เพราะเราจะสามารถเลือกบริโภคอาหารรสชาติดี มีคุณค่าทางโภชนาการและมีกรรมวิธีการผลิตที่เป็นมิตรกับโลกได้ในเวลาเดียวกัน เราสามารถสร้างระบบการผลิตอาหารที่ดีกว่านี้ เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมากกว่านี้ และมีความเป็นธรรมมากกว่านี้ได้ โดยอาศัยแนวคิดอธิปไตยทางอาหารและหันมาปรับฐานระบบการผลิตอาหารมาสู่ตลาดท้องถิ่น

อธิปไตยทางอาหาร พุดง่าย ๆ คือ สิทธิของทุกคนที่สามารถกำหนดระบบการผลิตอาหารของตนเองได้ โดยตระหนักถึงการทำการเกษตรเชิงนิเวศในขนาดเล็กที่มีศักยภาพที่จะสามารถกระตุ้นเศรษฐกิจในท้องถิ่น มีรูปแบบการทำงานที่หลากหลาย เพื่อให้ได้ระบบการผลิตอาหารที่ดีต่อสุขภาพและเป็นมิตรกับโลกใบนี้มากที่สุด

แนวคิดอำนาจอธิปไตยด้านอาหาร แตกต่างจากแนวคิดความมั่นคงทางอาหาร ทั้งสองแนวคิดนี้ มีความเกี่ยวข้องกันเพียงเรื่องการเข้าถึงอาหารและความช่วยเหลือในด้านอาหารเท่านั้น แม้วานานาชาติจะพยายามพัฒนาและส่งเสริมความมั่นคงทางด้านอาหารเพื่อช่วยบรรเทาความขาดแคลนอาหาร แต่ก็ปัญหาก็ยังคงอยู่ จากสาเหตุที่ไม่ได้มีการจัดการที่ต้นตอของความไม่เท่าเทียมและไม่เสมอภาคของอำนาจในระบบการผลิตอาหาร ผู้ค้ารายใหญ่ยังคงสามารถบีบคั้นกำไรจากทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภค

นอกจากนี้ แนวคิดอำนาจอธิปไตยทางอาหารยังแตกต่างจากแนวคิดความพอเพียงทางอาหารอีกด้วย สำหรับแนวคิดอำนาจอธิปไตย เป้าหมายไม่ได้มีไว้เพื่อให้รัฐอธิปไตยทำการผลิตทุกอย่างเองภายในประเทศแล้วไปยกเลิกการค้าระหว่างประเทศทั้งหมด เพราะทุกอย่างไม่ใช่การทำเพื่อเศรษฐกิจในเชิงนิเวศหรือความยั่งยืนทางสังคมเสมอไป ตัวอย่างเช่น การรับประทานอะโวคาโดออร์แกนิกที่ปลูกในเปรูขนส่งโดยใช้พลังงานต่ำไปสู่ยุโรป อาจดีต่อสิ่งแวดล้อมมากกว่าการบริโภคเนื้อวัวจากฟาร์มข้างทางก็จริง แต่อย่างไรก็ตาม องค์ประกอบที่สำคัญของอำนาจอธิปไตยทางอาหาร คือ การปรับใช้แนวคิดให้เข้ากับระบบการผลิตอาหารตามท้องถิ่นของเราเพื่อยับยั้งการผลิตที่มีการส่งออกเป็นภาคนำ ผลักดันในส่วนการผลิตอาหารในเชิงนิเวศและสนับสนุนเศรษฐกิจในท้องถิ่นให้ได้พัฒนาต่อไป

การปรับเปลี่ยนช่องทางการค้าในตลาดท้องถิ่น (Re-localisation) หมายถึง การกระจายความหลากหลายเข้าไปในระบบการผลิตอาหารของเรา สร้างความยืดหยุ่นไม่ผูกขาดแหล่งพึ่งพาวัตถุดิบผลิตภัณฑ์ ด้วยความที่ผู้บริโภคและผู้ผลิตมีความเชื่อมโยงกันมากขึ้น จึงนำไปสู่ความรับผิดชอบที่มากขึ้นของผู้ผลิตในกระบวนการผลิต โดยการปรับช่องทางการค้าใหม่นี้ ถือเป็นนโยบายการค้าที่สมเหตุสมผล เพราะคำนึงถึงรูปแบบต้นทุนการบริโภคของบุคคลและสิ่งแวดล้อม โดยมีเป้าหมายให้ทุกคนมีชีวิตที่ดีอย่างยั่งยืน ไม่ใช่แค่การเพิ่มผลกำไรสูงสุดให้กับองค์กรเท่านั้น การปรับช่องทางการค้าใหม่นี้จึงเป็นโอกาสในการทบทวนห่วงโซ่อุปทานของเราใหม่เพื่อการเปลี่ยนแปลงพื้นฐานในระบบการผลิตและการบริโภคอาหารของเรา แล้วยุโรปรวบรวมอำนาจอธิปไตยทางอาหารและปรับช่อง

ทางการค้าใหม่ในระบบการผลิตอาหารให้เข้ากับท้องถิ่นได้อย่างไร ในรายงานนี้ เราพิจารณาเกษตรกรรมของยุโรปในแง่ของการรับผิดชอบดูแลผู้คนในพื้นที่และพบว่ามีความโน้มที่นำวิตกอยู่ไม่น้อย

เพราะขณะที่อัตราการผลิตอาหารเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ในระบบการอาหารของยุโรปนั้น ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการสร้างความยืดหยุ่นในการผลิตอาหาร หรือคุณภาพของสารอาหารเพื่อสุขภาพของผู้คนเลย ในทางตรงกันข้าม การค้นพบของรายงานนี้แสดงให้เห็นว่าอัตราการผลิตที่เพิ่มขึ้นนี้เติบโตไปพร้อมกันกับเกษตรกรรายย่อยในสหภาพยุโรปที่ลดลง แทนที่จะให้ชาวยุโรปได้ผลิตอาหารจากท้องถิ่นด้วยวิธีการเชิงนิเวศและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น แต่กลับมุ่งเน้นไปที่การเพิ่มการส่งออกเนื้อสัตว์และผลิตภัณฑ์จากนมที่ผลิตในอุตสาหกรรม

ผลผลิตทางการเกษตรจำนวนมาก (และพื้นที่เพาะปลูกที่เกี่ยวข้อง) ถูกใช้เพื่อเลี้ยงสัตว์ในฟาร์มและเป็นเชื้อเพลิงให้กับภาคคมนาคมแทนที่จะเป็นอาหารให้กับคนโดยตรง

สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความยืดหยุ่นของการผลิตอาหารในยุโรป การลดปริมาณทรัพยากรและที่ดินที่ใช้กับพืชอาหารสัตว์และพืชเพื่อพลังงานเชื้อเพลิงควรเป็นจุดเริ่มต้นที่ชัดเจน

อัตราการผลิตและการบริโภคเนื้อสัตว์ ผลิตภัณฑ์จากนม และสัตว์อื่นๆ ที่มากเกินไปเป็นเรื่องที่น่าตกใจอย่างยิ่ง ไม่เพียงแต่ชาวยุโรปจะบริโภคอาหารเกินความเหมาะสมต่อสุขภาพเท่านั้น แต่ในอีกหลายประเทศก็มีการผลิตมากเกินไปจนจำเป็นต้องการบริโภคอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งถือว่าผิดหลักอนามัยการบริโภคภายในประเทศเช่นกัน การผลิตเนื้อสัตว์และผลิตภัณฑ์จากนมเพื่อการส่งออกนี้เป็นการใช้ทรัพยากรทางการเกษตรของยุโรปอย่างไม่เหมาะสมและลดความสามารถของยุโรปในการเผชิญกับผลกระทบของวิกฤตการณ์ที่เพิ่มขึ้น อย่างการแพร่ระบาดของเชื้อโรคโคโรนา-19 เป็นต้น

รายงานนี้ อธิบายรายละเอียดโดยอ้างอิงข้อมูลขององค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAOSTAT) และ สำนักงานสถิติยุโรป (Eurostat) วิเคราะห์โดยกรีนพีซ หมวดหมู่ผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในรายงานจะเป็น ผลิตภัณฑ์จากนม และ ซีเรียล อ้างอิงจากปริมาณเทียบเท่ากับจำนวนดิบของสินค้าที่ใช้หรือผลิต หากต้องการทราบรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีการนี้ สามารถติดตามได้ในภาคผนวกของรายงาน

สำหรับทุกคนที่เป็นห่วงเกี่ยวกับภาวะความยืดหยุ่นในการผลิตอาหารของยุโรป ควรช่วยกันเริ่มต้นแก้ไขปัญหาที่ได้แล้ว โดยวิธีการลดปริมาณทรัพยากรและที่ดินที่ใช้เพื่อเป็นพืชอาหารสัตว์และผลิตเป็นเชื้อเพลิงสำหรับภาคคมนาคม สามารถเป็นจุดเริ่มต้นแรกๆที่ชัดเจนในการให้ความร่วมมือเพื่อระบบการผลิตอาหารของตน

บทสรุป

เพื่อให้ระบบการทำฟาร์มมีความยืดหยุ่น เพื่อสุขภาพของมนุษย์ที่ดีขึ้น และเพื่อความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม สหภาพยุโรปไม่จำเป็นต้องเพิ่มกำลังการผลิต แต่ควรผลิตอย่างแตกต่าง โดยผลิตเชิงนิเวศท้องถิ่นให้มากขึ้น เพื่อผลผลิตที่ดีต่อสุขภาพ โดยให้ความสำคัญกับเนื้อสัตว์และผลิตภัณฑ์จากนมที่น้อยลง รวมถึงการลดการผลิตพืชอาหารสัตว์ และลดการนำพืชที่คนสามารถกินได้มาผลิตเป็นเชื้อเพลิง

ผลวิเคราะห์นี้แสดงให้เห็นว่า การเกษตรของยุโรปให้ความสำคัญกับการจัดหาตลาดส่งออกผลิตภัณฑ์จากสัตว์มากกว่าการอาหารที่ผลิตในเชิงนิเวศเพื่อการบริโภคในท้องถิ่น นอกจากนี้ยังพบว่าอาหารจำนวนมากที่เหมาะสมสำหรับการบริโภคของมนุษย์นั้น ถูกนำไปใช้เพื่อการเลี้ยงสัตว์ หรือแม้กระทั่งใช้เป็นเชื้อเพลิงสำหรับรถยนต์ การผลิตที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องนี้ไม่มีเหตุผลแม้แต่น้อย เมื่อพิจารณาว่าชาวยุโรปนั้นบริโภคเนื้อสัตว์และผลิตภัณฑ์จากนมมากเกินไปกว่าปริมาณที่เหมาะสมต่อสุขภาพสำหรับตัวพวกเขาเอง หรือแม้กระทั่งต่อโลกของเรา

ท่ามกลางวิกฤตการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อโควิด-19 นักการเมืองชาวยุโรปหลายคนได้แสดงความกังวลเกี่ยวกับความมั่นคงทางอาหารภายในทวีปยุโรป โดยความกังวลเหล่านี้ได้เปลี่ยนเป็นการเรียกร้องให้มีการแก้ปัญหาในแบบที่ผิดพลาด (ซึ่งคือการเพิ่มการผลิตอย่างต่อเนื่อง) และการต่อต้านมาตรการด้านสิ่งแวดล้อมที่จำเป็น (กำหนดพื้นที่เพาะปลูกใหม่ที่เป็นการทำให้อุณหภูมิและความหลากหลายทางชีวภาพ) อย่างไรก็ตามระดับของอุปทานและการผลิตก็ไม่ใช่ความท้าทายในภาคเกษตรในปัจจุบัน แต่ความท้าทายที่แท้จริงอยู่ที่วิธีการและเหตุผลที่ใช้พื้นที่การเกษตรและทรัพยากรอื่น ๆ ที่มีอยู่ การจัดการปัญหาอย่างยั่งยืน ซึ่งการแก้ปัญหาที่แท้จริงล้วนอยู่ที่การมีอธิปไตยทางอาหารและการปรับฐานการผลิตกลับมาสู่ท้องถิ่น

การให้ความสำคัญเรื่องความมั่นคงทางอาหารโดยการเพิ่มการผลิตเพียงอย่างเดียว ไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาความไม่เท่าเทียมและความไม่สมดุลของอำนาจที่มีอยู่ในระบบการผลิตอาหาร การให้สิทธิผู้เล่นรายใหญ่เพียงไม่กี่เจ้าได้รีดเค้นกำไรสูงสุดจากทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภค ทำลายสุขภาพของประชาชนและสิ่งแวดล้อมไปในขณะเดียวกัน อีกทั้งยังยั้งสนับสนุนให้บริโภคเนื้อสัตว์และผลิตภัณฑ์จากนมที่ส่งผลเสียต่อสุขภาพเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เกษตรกรรายย่อยถูกบังคับให้เลือกว่าจะเติบโตในตลาด หรือ จะออกไปจากตลาด การรวมกลุ่มอุตสาหกรรมในภาคการเกษตรเป็นผลให้เกิดการตักงานมากขึ้นและเศรษฐกิจในภาคการเกษตรอ่อนแอลง ส่วนผู้ผลิตที่เหลือต่างมุ่งเน้นไปที่ตลาดส่งออกปล่อยเม็ดเงินไหลเข้าบริษัทขนาดใหญ่เพียงไม่กี่แห่ง ซึ่งการแพร่ระบาดของเชื้อโรคโควิด-19 ได้ทำให้เราเห็นความอ่อนแอในรูปแบบระบบการจัดการนี้อย่างชัดเจน

อีกหนึ่งทางเลือกที่สหภาพยุโรปจะทำได้เพื่อความยืดหยุ่นและกระจายความเสี่ยงได้ ผลการวิเคราะห์จากทั่วโลกแสดงให้เห็นว่าการเพาะปลูกอาหารเพื่อการบริโภคของมนุษย์ที่เป็นอยู่นั้น สามารถเลี้ยงผู้คนได้มากกว่าที่มีอยู่ในระบบอาหารในปัจจุบันจำนวนหลายพันล้านคน ซึ่งในปัจจุบันการเกษตรเชิงนิเวศถูกมองว่าเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับการปรับปรุงการผลิตและเพิ่มผลผลิตด้วยธาตุอาหารในดินและมีการจัดการน้ำที่ดีโดยไม่ต้องใช้สารเคมีที่มีราคาแพง

ในด้านการเมือง สหภาพยุโรปมีการจัดตั้งนโยบายเกษตรร่วมโดยล่าสุดมีกลยุทธ์ที่เรียกว่า จากฟาร์มถึงโต๊ะอาหาร (Farm to Fork) ซึ่งทางสหภาพยุโรปได้อ้างว่ากลยุทธ์นี้จะช่วยเปลี่ยนแปลงให้ระบบการผลิตอาหารของตนมีความยั่งยืน และปกป้องความมั่นคงด้านอาหารรวมถึงรับประกันการเข้าถึงแหล่งอาหารที่ดีต่อสุขภาพได้ แต่อย่างไรก็ตามพวกเขาก็ขาดการดำเนินการที่เป็นรูปธรรมเพื่อทำตามขั้นตอนที่จำเป็นที่ควรทำไปอยู่ดี

สำหรับความยืดหยุ่นในระบบการผลิตอาหาร การปรับเปลี่ยนฐานการผลิตและเพิ่มความหลากหลายจะสามารถผลิตอาหารที่ดีต่อสุขภาพได้ ยุโรปจำเป็นต้องเปลี่ยนนโยบายด้านการจัดการการผลิตอาหาร การทำฟาร์ม และการค้าอย่างเร่งด่วน โดยเริ่มจากระบบการผลิตที่กำลังถูกออกแบบและมีการเจรจาตกลงอยู่ ลดการใช้ที่ดินเพื่อปลูกพืชเพื่อเลี้ยงสัตว์และการผลิตเชื้อเพลิงชีวภาพ เบนเข็มออกจากการผลิตในเชิงอุตสาหกรรมเพื่อความยืดหยุ่นในระบบการผลิตอาหารที่ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม และที่ขาดไม่ได้คือเพื่อเพิ่มผลผลิตที่ดีต่อสุขภาพในเชิงนิเวศส่วนท้องถิ่นที่มากขึ้น

กรีนพีซเรียกร้องให้สหภาพยุโรป ผู้นำทางการเมืองของสหภาพยุโรปและรัฐบาลระดับนานาชาติดำเนินการดังนี้

- ตรวจสอบให้แน่ชัดว่ามีการเปลี่ยนแปลงที่ยุติธรรมและเป็นธรรม โดยกำหนดทิศทางการระดมทุนสาธารณะให้เกษตรกรท้องถิ่นและเกษตรกรเชิงนิเวศที่มีความยืดหยุ่นในระบบการผลิตก่อนเป็นอันดับแรก เช่นเดียวกันสำหรับคนงานในฟาร์มที่อาจมีความเสี่ยงต้องสูญเสียวิถีการทำมาหากินไป
- ยุติการสนับสนุนอุตสาหกรรมเนื้อสัตว์ หันมาส่งเสริมให้เกษตรกรเปลี่ยนการผลิตเพื่ออุตสาหกรรมเนื้อสัตว์ นมและไข่ ไปผลิตในพืชอาหารอื่นๆให้มากขึ้นแทน โดยมีการกำหนดระดับความหนาแน่นของจำนวนปศุสัตว์สูงสุดที่มีผลผูกมัดตามกฎหมาย เช่น จำนวนสัตว์สูงสุดที่ฟาร์มมีได้ต่อหน่วยเฮกตาร์ หากเกินไปจากนี้ จะไม่มีฟาร์มใดในสหภาพยุโรปที่จะได้รับรับเงินอุดหนุนด้านการเกษตร
- แจ้งการรับรู้ถึงผลกระทบที่เป็นอันตรายของระดับการบริโภคและผลิตเนื้อสัตว์และผลิตภัณฑ์จากนมของสหภาพยุโรปในปัจจุบัน และกำหนดเป้าหมายทางการเมืองที่

ชัดเจนเพื่อลดการบริโภคเนื้อสัตว์และนม เป็นตัวเลขอย่างน้อย 70% ภายในปี พ.ศ. 2573 และ 80% ภายในปี พ.ศ. 2593 เมื่อเทียบกับตัวเลขในปัจจุบัน

- ประเมินและนำเสนอมาตรการที่ครอบคลุมเพื่อนำไปสู่การบริโภคอาหารที่อุดมด้วยพืชมากขึ้น เปลี่ยนไปใช้ผลิตภัณฑ์จากสัตว์ที่ผลิตในเชิงนิเวศ รวมถึงการใช้นโยบายส่งเสริมการขาย ทำการตลาดและการจัดซื้อจัดจ้าง ตลอดจนการกำหนดแนวทางการบริโภคอาหารและมีแผนการกำหนดราคาที่เป็นธรรม
- ยกเลิกรูปแบบข้อตกลงการค้าเสรีในปัจจุบันที่เติบโตอย่างไร้แบบแผน เปลี่ยนไปสู่ นโยบายการค้าที่มีหลักเหตุผลที่คำนึงถึงต้นทุนของมนุษย์และสิ่งแวดล้อมจากรูปแบบการบริโภค โดยตั้งเป้าหมายเพื่อการดำรงชีวิตอย่างยั่งยืนและสร้างความยืดหยุ่นในห่วงโซ่อุปทานของอาหาร เริ่มต้นด้วยการปฏิเสธข้อตกลงการค้าเสรีระหว่างสหภาพยุโรปและกลุ่มตลาดร่วมอเมริกาใต้ตอนล่าง (EU-Mercosur)